

Spet dva duhovnika v Žireh

Naprošen sem bil, naj napišem nekaj ob nastopu službe duhovnega pomočnika v župniji Žiri. Zdi se mi najbolje, da se vam predstavim s kratkim življenjepisom.

Moje življenje se je začelo 1. maja 1944 v Avstriji blizu mesta Leoben. Tam sem preživel dobrih trinajst mesecev. Ko se je končala druga svetovna vojna, smo se vrnili na Rako na Dolenjskem, kjer je bil doma oče. V domačem kraju sem končal osnovno šolo. Nato me je pot vodila v hrvaško Istro v mesto Pazin, kjer je bila privatna klasična gimnazija. Ker ni bila priznana od države sem moral na služenje vojaškega roka po tretji gimnaziji v Makedonijo v mesto Štip. To je bilo tistega leta, ko je bil v Skopju potres. Sam sem leta 1964 preživel dva meseca v tem mestu, ko smo pospravljali ruševine vojaških objektov. Po vrnitvi od vojakov sem ostal pol leta doma, ker je bil v času mojega služenja vojaški rok skrajšan za pol leta. V jeseni sem se vrnil v Pazin, da sem naredil še četrto gimnazijo in maturo. Teologijo sem začel študirati leta 1966 in bil po petem letniku leta 1971 posvečen za duhovnika. Prvo službeno mesto mi je bilo dodeljeno blizu domačega kraja v Svetem križu – Podbočju na Dolenjskem.

Tu sem bil najprej eno leto nedeljski kaplan in nato še tri kot redni kaplan. Leta 1975 sem dobil brez kakšnega vprašanja ali posvetovanja dekret za župnijskega upravitelja Nove in Stare Oselice. Za te kraje nisem do takrat še nikoli slišal. Ko smo se z mojim rdečim »fičkom« odpeljali na ogled župnika iz Podbočja in Šentjerneja ter jaz, sta mi svetovala naj grem na škofijo in rečem, da v te kraje ne grem. Jaz sem si pa mislil, da sem škofu obljubil pokorščino. Škof Pogačnik je v dekret zapisal: «Če bo pa pretežko, boste pa kmalu prosili za premestitev». Čeprav je bil način življenja v novem okolju čisto drugačen kot na Dolenjskem, sem se kar hitro navadil novega okolja in mentalitete ljudi. Dolenjci so bolj veselo razpoloženi, kar sem bil tudi sam. V tem načinu obnašanja sem se moral malo spremeniti. Kar hitro so se leta nabirala in se jih je nabralo štiriintrideset. Želja drugih je bila, da je treba Oselico zapustiti. Dodeljena mi je bila župnija Besnica pri Kranju. Prišel sem zopet med drugačne ljudi. Nekaterih se nisem mogel navaditi in jih razumeti. Vse to je povzročalo v meni stanje, da sem vse bolj ugotavljal, da nisem primeren za nekatere in sem se odločil, da se odpovem župniji. Rečem lahko, da mi je uspelo in sem sedaj tu med vami. Vedno bom hvaležen vašemu župniku Igorju Jerebu, da me je bil pripravljen sprejeti. Prepričan sem, da bova skupaj dobro delala v blagor žirovske župnije. Za odhod iz prejšnje župnije je bil poudarek tudi na bolezni, s katero sem se srečal pred tremi leti in sem moral na operacijo. Ko je človek star sedemdeset let, se pojavijo še druge bolezni. Tako je tudi pri meni.

Pred enim letom sem dobil obvestilo, da zdravstveno stanje ni ugodno. Bom videl, kaj bodo pokazali izvidi letošnjega avgusta. Upam na pozitivne izvide.

Vedno sem se zavedal, da je duhovniška služba služenje Bogu in nato tudi ljudem, ki so ti zaupani. To bom skušal uresničevati tudi med vami v upanju, da bom to uspeval v soglasju z župnikom in vašim sodelovanjem in razumevanjem. Bog je tisti, ki ga moramo iskati. V cerkev ne prihajamo zaradi duhovnika, ampak zaradi Boga.

Delajmo vsi skupaj za rast Božjega kraljestva v Božjem vinogradu, ki se mu reče Žiri!

Kralj Jakob, duhovni pomočnik